

РЕШЕНИЕ

№ 2128

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **820** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адвокат Г. В. [населено място] срещу Решение № 20267650 от 03.12.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), по н.а.х.д. № 10662/2020 г., Наказателно отделение (НО), 8 с-в., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22 – 006830/22.07.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което за нарушение на чл.62, ал.1 от Кодекса на труда и на основание чл.416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на санкцията на 1500 лв.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 НПК, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че неправилно е прието от съда, че е нарушена разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ. Излага съображения за приложимост на разпоредбата на чл. 415в от КТ.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, чрез адвокат В., поддържа жалбата. Моли съдът да отмени решението на СРС и НП. Алтернативно моли съда за

приложение на чл. 415в от КТ. Претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт С., счита жалбата за неоснователна. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 415 в от КТ. Искането до съда е за оставяне в сила решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП изразява становище за правилност и законосъобразност на решението на СРС.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че при извършена проверка на по спазване на трудовото законодателство в периода от 26.05.2020 г. до 08.06.2020 г., на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място], р – н С., [улица], безистен – магазин № 29 представлявано от управлявано от Г. Д. И.. Същият в качеството си на работодател, на 17.03.2017 г. не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето М. Т. В.. От представена справка от ТД на НАП от 28.02.2020 г. за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ на сключен трудов договор с М. Т. В., за длъжността „помощник – готвач“ от 27.02.2020 г. Работодателят е подал уведомление до ТД на НАП от 06.03.2020 г. Констарирано е, че работодателят [фирма] е регистрирал данни за сключен трудов договор с М. В., като не е спазил задължението за формата на трудовия договор – писмена. Нарушението е извършено на 28.02.2020 г. и е констатирано на 08.06.2020 г.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел за безспорно установено, че е бил нарушен чл.62, ал.1 от КТ, но е изменил НП, тъй като е счел, че са налице основания за изменението на наложената имуществена санкция в размер от 5 000 лв. на 1 500 лв. При реализиране на административнонаказателната отговорност не са налице нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. При съставянето на АУАН и издаване на НП са спазени предвидените форми и производство.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. Наказателното постановление за извършеното нарушение е издадено от компетентен орган и в хода на административно наказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Видно от събраните по делото доказателства е осъществен от обективна и субективна страна

съставът на нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ. Правилно е приложен и материалният закон. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ изисква трудовият договор да се сключва в писмена форма, а в случая процесното дружество не е спазил задължението за формата на трудовия договор с лицето М. Т. В. да е в писмена такава.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Правилна е и преценката на първоинстанционния съд, с оглед намаляване на размера на санкцията от 5 000 лв. на 1 500 лв., тъй като този размер съответства на тежестта и обществената опасност на деянието.

Случаят не може да се определи като „маловажен“, тъй като нарушението е формално, то се смята за извършено със самото осъществяване на изпълнителното деяние. В случая Кодексът на труда в разпоредбата на чл. 415в е предвидил специална, спрямо чл. 28 от ЗАНН хипотеза на отговорност за нарушение: За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20267650 от 03.12.2020 г. на СРС, по н.а.х.д. № 10662/2020 г., НО, 8 с-в., с което е изменено НП № 22 – 006830/22.07.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ГИТ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

